

DOBOSI VALÉRIA

Menekülve

megsajnál, betakar és pártomra áll
ez a semmit érő, szürke félhomály,
fázósan remegve gubózom bele,
mint akinek nem volt s ma sincs semmije,

rejtőzni annyi nekem, mint túlélni:
nem fakíthat nap, és nem moshat el zápor,
avarban megbújó levélnek lenni –
zálog lesz kezemben a pusztulástól!

arra várok, hamut szórjon fejemre
minden kéz, ami valaha égetett,
őrült tüzekkel halálra sebezve
magát is, míg végül kiszenvedett,

megsajnál, betakar és pártomra áll
ez a semmit érő, szürke félhomály,
fázósan remegve gubózom bele,
mint akinek nem volt s ma sincs semmije...

Hangulatjelentés a kertből

kerted zöldje úgy harsan a szemembe,
mint régen elfeledett, idilli kép,
a csókunkkal volt az út kikövezve,
s mellettünk a fű mindig az égis ért,

mindent takart, mindent látni engedett,
a fű volt étel, ital, és ha fáztam,
veled ezernyi fűszál melengetett
még akkor is, ha nem voltam ruhámban,

mindig szerettem volna megszámolni,
egyenként az ujjaim közé fogva,
nedvüket a bőrömbe olajozni,

mielőtt életem bealkonyulna,
nézni, nézni, ha a sors megkergetett
a szemed zöldjével festett kertedet...

Rejtőző tavasz

megtelik idegen szagokkal a szoba,
amiket a kabátodon hazahoztál:
benzingőz, füst, olvadó hólé és a tavasz –
egy illat, ami már tavaly óta várt rád

néptelen utcán, kihalt árkádok alatt,
és ma hirtelen hajlott válladra ugrott,
lesöpörte a nadrágodról a sarat,
aztán kivasalt homlokodon egy ráncot,

kísértétek egymást, mint régi barátok,
féltékenyen néztem első pillanatban,
mint amikor kacér vetélytársat látok,

s nem tudom, ragaszkodó hűséged hol van?
megsimogatom ezt a kopott kabátot:
ma délután az utcán csodákat látott.

Távol tőled

ölembé zártam a távolság fagyát,
jaj! vele minden vágyam elcsitítom,
mintha egyetlen, végtelen éjen át
arra várnék, hogy karodba hazudjam

semmit erő, kis porszemnyi magamat,
világtalan vagyok, béna és vad is,
nélküled halódik bennem az öntudat,
míg az emlékezés velőmbe hasít,

és sikít érted ki nem mondott szavam,
bünt keresek, mivel menteni tudnám
majd' elátkozásig elhagyott magam,

ilyet nem pletykálnak, nem ír meg újság,
ez egy magányos, félig dúlt örület,
ami egyetlen szót ismer csak: veled...

Altatás

ki érti meg majd ritkuló szavaim
a torkomat forrasztó fájdalom közt?
az egyedüllét annyira éteri,
az Úrhoz közelebb a halál szele lök,

ki nézi majd pilláim reszketését
és a mögöttük felsejlő álmokat,
amikor útra bocsát ezer kétség,
s megnyugvást csak az a távoli fény ad,

ami csábít, sodor, visz s mégis rám un,
visszafordít – még dolgom lesz a Földön,
léptemre ezernyi ajtó kitarul,

mindenfele érkezésem hírért küldöm,
és ha akkor se értenék szavamat –
könnyebb lesz elviselni, hogy megtagadsz...

Hunyadi szobra

konok kőszobor,
kemény karján madarak,
vértjén csatazaj...

Gyertyaláng

fénye, melege –
csak egy csipetnyi csoda,
ki vagy nélküle?

Búcsúzkodó

csiklandozza emlékeimet a múlt,
mi régen fájt, ma az is szépnek látszik,
némelyik törődött, gyenge, megfakult,
de tartják maguk a végső pusztulásig,

arcok, amiknek már régen nincs neve,
a lefolyóba szaladt aranyláncként
észrevétlen tűntek el a semmibe,
húzza maguk után az éltető fényt,

félek, te is ilyenné válsz maholnap,
gyengülő nyomás leszel szívtájékon,
ha múlt időben beszélgetünk rólad,

de a tőlünk elválasztó tér vékony,
leheletemtől lebbenő levegő-
errefele fogy, a túloldalon nő...

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>